

เพียงก้าวอย่าง ก็พบเจอ

เพราะคุณกัณวีร์ สืบแสง
คร่ำหวอดกับการทำงานด้าน
ผู้ลี้ภัยมากกว่า ๑๐ ปี

ในฐานะเจ้าหน้าที่ As-
sistant Protection Officer
UNHCR สำนักงานข้าหลวง
ใหญ่ ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชา
ชาติ ประจำอยู่ที่ศูนย์จังหวัด
แม่ฮ่องสอน

ทำให้เขาได้เป็น ๑ ใน
๓๐๐ คน และเป็นคนไทย ๑
ในไม่ถึง ๑๐ คน ที่มีรายการ
อยู่ในเอเมอร์เจนซี โรสเตอร์

หรือบุคคลที่จะได้ไป
ปฏิบัติภารกิจฉุกเฉิน

หลังจากนั้นเพียง ๒ วัน
เขาก็ได้รับคำสั่งให้เดินทางไป
ปฏิบัติภารกิจที่สุสานเป็นเวลา ๒

เดือน เดินทางภายใน ๓ วัน
ภายใน ๓ วันนั้นผม
ต้องไปฉีดวัคซีนทั้งหมด ๑๓
เข็ม ตอนฉีดยาครบ ผมก็คิด
ว่าตัวเองคงเป็นโรคไปแล้วครับ
เพราะฉีดเยอะมาก (หัวเราะ)

...นอกจากนั้นก็เป็น
เรื่องอุปกรณ์การดำรงชีพใน
ป่า อุปกรณ์ทำอาหาร เต็นท์

ถุงนอน ผ้าห่มเท่าที่ตัวเอง
...เพราะที่ผ่านมาก ๒ ปี
ครั้งที่อยู่กับ UNHCR ผมก็
ได้อบรมเบื้องต้นเกี่ยวกับการ
ดูแลผู้ลี้ภัยระหว่างประเทศอยู่
เรื่อยๆ

...ทั้งเรื่องกฎหมาย การ
ตัดสินใจขณะเกิดเหตุการณ์
ฉุกเฉิน

...การติดต่อกับราชการ เวลาเราเจอด่านของเจ้าหน้าที่ ในเครื่องแบบ เราจะต้องคุยกับเขาอย่างไร"

แม้การเตรียมตัวก่อนการประกาศรายชื่อ อีเมอร์เจเนซี โรสเตอร์จะพร้อมสรรพขนาดไหน

แต่หากได้ยื่นชื่อประเทศที่เราไม่คุ้น ความน่าตกใจก็เกิดขึ้น

"แต่ครั้งแรกที่ทราบว่าจะต้องไปชูดาน โอโฮ--ใจหายพอสมควรเลยครับ

...เราทราบกันดีว่าการเป็นอีเมอร์เจเนซี โรสเตอร์ เราจะไม่ได้อยู่ในพื้นที่ปกติ หรือปลอดภัย เราจะอยู่ในพื้นที่ทุรกันดาร

...ร่างกายไม่น่ามีปัญหา สิ่งที่ต้องเตรียมตอนนั้นคือเตรียมใจมากกว่าครับ (หัวเราะ)

...เพราะตอนแรกที่รู้จักซาห์ชูดานก็เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๔

...ผมดูทีวี ก็ทราบว่าวันนี้เป็นวันประกาศอิสรภาพของประเทศซาห์ชูดาน

...นั่นคือเรื่องเดียวที่ทราบเกี่ยวกับซาห์ชูดาน

...แต่ผมต้องเดินทางไปซาห์ชูดานคนเดียว พร้อมกับบริฟวิงให้อ่าน ๒-๓ แผ่น

...ก่อนจะได้ฟังบริฟวิงจากคนในพื้นที่อีกครั้งหนึ่ง"

เพียงเท่าอย่างก้าวแรกบนแผ่นดินซาห์ชูดาน ก็เกิดเรื่องเสียแล้ว

"พอผมมาถึงสนามบิน ผมก็ตื่นเต้นมาก หยิบกล้อง

ขึ้นมาถ่ายรูป

...ปรากฏว่ามีเจ้าหน้าที่ตัวเบ้อเริ่มเข้ามาล็อกแขนผม เอากล้องไป คือที่นั่นเขาห้ามถ่ายรูป--เกือบไปแล้ว (ยิ้ม)

...น้ำดื่มที่นั่นแพงมาก อาหารการกินแพง ค่าครองชีพสูงมากนะครับ ไม่น่าเชื่อว่า จะแพงขนาดนั้น

...๑ เหรียญดอลลาร์สหรัฐฯ เท่ากับ ๓-๔ เหรียญของเขา ถ้าเทียบกับเราก็ค่อนข้างจะสูง

...แปลกนะครับ ประเทศเขาอยู่ในช่วงกำลังพัฒนา แต่ของแพงทุกอย่าง

...ขนาดเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรน้ำมัน แต่ไม่สามารถใช้ทรัพยากรน้ำมันของตัวเองได้

...เพราะมีบริษัทต่างชาติเข้ามาสัมปทานใช้ทรัพยากรหมดแล้ว"

เมื่อถึงพื้นที่เขาก็ต้องรับคำสั่งให้ปฏิบัติภารกิจทันที

โดยได้ข้อมูลว่าตอนนี้มีผู้ลี้ภัยซึ่งอยู่บริเวณชายแดนเขาโดนไล่ลงมาจากทางประเทศชูดานเหนือ ลงมาอยู่พื้นที่ตรงนี้

ซึ่งอยู่ติดบริเวณชายแดนกินไป ยูเอ็นมีความห่วงใยเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตของพวกเขา

"ภารกิจของผมคือต้องชักชวนทำอย่างไรก็ได้ให้คนสองหมื่นคนย้ายจากพื้นที่ชายแดนมาอยู่ในพื้นที่ส่วนกลาง

...ผมก็รับคำสั่ง แล้วก็กระโดดขึ้นเฮลิคอปเตอร์

เดินทางจากเมืองจوبا ซึ่งเป็นเมืองหลวง ไปรัฐที่เรียกว่ายูนิตีสเตท อยู่ตอนเหนือสุดของประเทศซาห์ชูดาน

...คราวนี้ผมทราบแล้วว่าประชากรคือใคร เขาเรียกตัวเขาเองว่านูเบียน เรฟูจี เขามาจากซาเทิร์น โคโรฟาน ซึ่งเป็นพื้นที่ทางตอนใต้ของชูดานเหนือ

...กลุ่มคนพวกนี้เคยร่วมกับประเทศตอนใต้ต่อสู้กับรัฐบาลชูดานเหนือ เพื่อแบ่งแยกประเทศ ก็มีการสู้รบกัน

...พอแยกประเทศเป็นอิสระภาพได้ รัฐบาลชูดานเหนือก็เลยถามว่า จะย้ายไปรวมกับชูดานใต้ได้ไหม

...กลุ่มนูเบียน เรฟูจีก็บอกว่าไม่ เพราะเขาอยู่ในพื้นที่นั้นมาเป็นร้อยๆปีแล้ว ไม่ยอมย้าย

...ทางชูดานเหนือก็เลยเอาระเบิดมาลง ยิงกัน จนเสียชีวิตเป็นร้อยเป็นพันคน"

คุณกัณวีร์ประจำอยู่ที่ออฟฟิศเบนตู (Bentieu Office) ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับนูเบียนเรฟูจี ที่ละเอียดขึ้นว่า

"นูเบียน เรฟูจีเขาค่อนข้างจะมีการจัดการที่ดี มีการลำดับชั้นการบริหารจัดการในพื้นที่ของเขาเอง

...มีหัวหน้า รองหัวหน้า มีวิศวกร มีนักสาธารณสุข มีหมอที่เรียนจบแพทย์จากต่างประเทศแล้วกลับมาทำงานให้ประเทศ

...ลงพื้นที่ครั้งแรกเราไปกันเป็นทีม มีผม หัวหน้า

และผู้แทนข้าหลวงใหญ่ ผมเป็นคนไทยคนเดียว

...แหม--พอพูดถึงคนไทยคนเดียว ผมมีเรื่องเล่าอีกเรื่องหนึ่ง

...ตอนมาพบทีมงานพอทุกคนเห็นว่าผมเป็นคนไทย เขาก็ถามว่าคนไทยมาทำอะไรที่ชูดาน

...คือเขามองว่าประเทศไทยเหมือนสวรรค์ ผมก็ภูมิใจนะครับ(ยิ้ม)

...กลับมาที่เรื่องเดิมพอทีมผมไปถึง เขาก็ให้การต้อนรับดี ใช้ภาษาอังกฤษดี

...ปรกติเขาจะใช้ภาษาอาระบิกกัน เพราะได้รับอิทธิพลมาจากชาวอาหรับตอนก่อนแยกประเทศ

...พอคุยเสร็จจับทีมที่มาด้วยกันก็กลับไป เหลือผมกับบัดดี้ที่เป็นคนท้องถิ่น และเป็นล่ามด้วยอยู่กับผม ๒ คน

...ครั้งหลังๆมาก็มีการประชุมกันเรื่อยๆ เขาก็เริ่มไม่ค่อยอยากคุยกับยูเอ็น

...ผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมไม่อยากคุยกับเรา หรือว่าเราเป็นคนไทย

...เพราะคนที่นี่เขามองว่าผมเป็นคนแปลกๆ เขาจะเรียกผมว่า 'คาวาจะ'

...ผมถามว่าคาวาจะคืออะไร เขาบอกแปลว่าคนขาว ผมก็มองตัวเองก็ไม่ขาวเท่าไรนะ

...พอรู้ว่าเขาเรียกผมว่าคนขาว ผมอยากจะทำอะไรที่ชูดานตลอดไป รู้สึกดี ตั้ง

แต่เกิดมาไม่มีใครเรียกแบบนี้ (หัวเราะ)

...หลังจากที่คุยกับเขามากขึ้น ก็ทราบดีว่าเขาไม่ยอมย้ายออกจากบริเวณชายแดน

...แต่ภารกิจของเราคืออยากให้เขาย้ายออกมาจากบริเวณนั้นเพราะอันตราย ยังคงมีการยิงกันตลอดเวลา

...ช่วงที่ผมอยู่ที่โน่นก็ได้ยินเสียงระเบิดอาทิตย์หนึ่งประมาณ ๓-๔ ครั้ง

...พอได้ยินเสียงเครื่องบินทิ้งระเบิด ผู้คนก็จะวิ่งหนีกัน

...เด็กๆก็ร้องไห้ แล้วก็วิ่งหนีไป เด็กที่โน่นจะเยอะ มีประมาณ ๗,๐๐๐ กว่าคน

...บางคนก็ขาด แขนขาด ก็พยายามวิ่งหนีระเบิดกัน แต่เขาก็ยังยืนยันว่าจะอยู่ที่นั่น เพราะเขาค่อนข้างเชื่อฟังผู้นำของเขา

...เขาก็โทษว่า เพราะยูเอ็นมาทำให้เขาต้องย้าย เราไม่ย้าย เราไม่ไป

...ในที่ประชุมผมก็จะถูกโจมตีว่ายูเอ็นไม่ใช่ออย่างนั้น

...ผมก็บอกว่าพูดอย่างนั้นไม่ได้หรอก วันนั้นผมติดป้ายยูเอ็นไป ผมก็บอกเขาว่า ไอ้ แอม เดอะ วัน ฮู แคร่ แล้วเขาก็ฮากันหัวเราะกัน”

เสียงหัวเราะเป็นสัญญาณที่ดีที่ทำให้การเจรจาสัมฤทธิ์ผล ยิ่งได้ร่วมกิจกรรมละลายพฤติกรรม เรื่องที่หนักก็ดูเบา

“ผมใช้ชีวิตอยู่ในป่ากับพวกเขาประมาณเดือนครึ่ง

เขาก็เริ่มเห็นว่ายูเอ็นตั้งใจส่งคนมาอยู่กับเขาจริงๆ

...เพราะสมัยก่อนภารกิจเราไปวันเดียว ไปส.กลับส. พวกเขาจะรู้สึกคล้ายๆว่าพวกโรลสรอยซ์มาอีกแล้ว มาถึงแล้วก็กลับ

...จนกระทั่งเขาเริ่มเปิดใจว่าเขาที่รู้ว่าระเบิดยังมีอยู่ แต่เขามั่นใจว่าระเบิดไม่ข้ามมาหรอก เพราะพื้นที่นี้เป็นพื้นที่ของเขาที่ซูดาน”

เหตุการณ์เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น นูเบียน เรฟูจีเริ่มเปิดหูฟัง แล้วเปิดอกพูดถึงความเห็นของพวกเขา

จนกระทั่งวันที่ระเบิดได้ข้ามชายแดนมาลงยังค่ายพักแรมของพวกเขาจริงๆ

“วันนั้นหลังจากเราขนอาหารที่นำมาให้กับผู้ลี้ภัยลงจากเฮลิคอปเตอร์เสร็จจับระเบิดที่ลงที่รันเวย์ใกล้ๆกับส.เลย

...เราได้ยินเสียงระเบิดครั้งแรก ผมก็เอ๊ะ--เสียงคล้ายๆประทัด แต่คงไม่ใช่ มันใกล้มาก

...พอได้ยินครั้งที่ ๒ ก็มีเพื่อนในยูเอ็นอีกคน เขาอายุเยอะแล้ว ไม่รู้จะทำยังไง เขาก็ตัวลั่นเลย เพราะความเป็นความตายเริ่มเกิดขึ้นกับพวกเราเอง

...ผมก็พาพวกเขาไปหลบในหลุมหลบภัย กอดหัวลงก้มเฉยๆ พวกเขาถามว่าจะต้องทำยังไง เราก็บอกว่าไม่ต้องทำอะไร หัวเราะเข้าไว้

...หลังจากระเบิดลงผมก็รายงานไปทางหัวหน้าว่าเราคงอยู่ไม่ได้แล้ว เพราะ

ระเบิดลงในค่ายแล้ว

...แต่คนในพื้นที่เขาก็คงมองเราแปลกๆ ผู้ลี้ภัยสองหมื่นกว่าคนยังอยู่ตรงนั้น แต่ยูเอ็นที่บอกว่าเป็นองค์กรให้ความคุ้มครอง ทำไมหนีก่อน

...ตอนนั้นอธิบายเขายากมากนะครับ แต่ก็ได้บอกไปว่าเรามีกฎระเบียบของเราอยู่ เราต้องทำตามระเบียบตรงนั้น เมื่อเหตุการณ์ร้ายแรง เราต้องออกจากพื้นที่

...แต่หัวหน้าก็ยังไม่อนุญาต จนกระทั่งมีระเบิดมาลงข้างที่นอนของพวกเขา ก็เลยได้ออกจากค่าย”

หลังจากระเบิดลงในค่ายครั้งนั้น กลุ่มผู้ลี้ภัยก็ยังคงโทษว่าเป็นความผิดของเขาอยู่ดี

ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีระเบิดเลย แต่พอเขาเข้ามาก็มีระเบิดลง

“ผมพยายามบอกว่าเราจะพาระเบิดมาได้ยังไง เรานำความคุ้มครองมาให้คุณ เขาบอกคุณตั้งนานแล้วจะให้ย้ายแต่คุณก็ไม่ย้าย เพราะตรงนี้ไม่มีระเบิดแน่นอน

...แต่พอมีระเบิดก็โทษผมอีกแล้ว แต่ผมก็ขอโทษครับ

...หลังจากนั้นผมก็กลับเข้ามาทำงานที่ออฟฟิศเบนตู แล้วก็กลับเข้าไปในพื้นที่ไปคุยกับเขาใหม่

...คราวนี้เขาเริ่มอ่อนลง เขาก็ขอโทษผมที่วันนั้นโทษว่าเป็นความผิดของผม

...แล้วเขาก็เริ่มมีท่าทีจะย้าย ตอนนั้นครบ ๒ เดือน

ตามกำหนด ภารกิจผมก็สิ้นสุดพอดี”

เชื่อว่าหากคุณภักดิ์วีระสามารถต่อเวลาทำภารกิจอีก ๑ เดือน ไม่แน่ว่าผู้ลี้ภัยกลุ่มนี้ก็อาจจะยอมจำนนย้ายเข้ามาอยู่ในพื้นที่ด้านในก็ได้

วันนี้เขากลับมาทำงานที่ศูนย์แม่ฮ่องสอนตามเดิมแล้ว แต่ประสบการณ์ ๒ เดือนที่เขาที่ซูดาน ทั้งโหด มัน ฮา และเสี่ยงตาย คงไม่จำง่ายง่าย

แค่เรื่องการใช้ชีวิต ก็ผิดแผกไปจากบ้านเราอย่างชนิดที่คนไม่เคยไปไม่มีทางนึกภาพออก

“อยู่ที่นั่นผมใช้ชีวิตกินนอนเหมือนพวกเขาเลยครับ

...ที่นั่นน้ำมีน้อย ๒ วันก็อาบน้ำที ครั้งละ ๑ ถึงเล็กๆ ๒ อาทิตย์เข้าเมืองทีหนึ่งถึงจะได้อาบน้ำแบบเต็มรูปแบบ

...นอนในเต็นท์ แล้วเขาก็เตือนว่าให้เย็บเต็นท์ให้ดีๆ เพราะที่โน่นจะมีงูตัวเล็กๆที่สามารถเข้าไปในเต็นท์ได้ ถ้ากัดก็ตายเลย

...หอมมี แต่ไม่พอ วัคซีนไม่ต้องพูดถึง--ไม่มี

...ผมเลยเย็บเต็นท์อย่างดีเลยครับ เย็บถี่มาก รู้สึกจะกลัวงูมากกว่าระเบิดด้วยนะครับ

...แมลงวันบ้านเขาหน้าตาเหมือนบ้านเรานะครับ แต่มันจะเกาะทุกที่ หน้า ตา หู จมูก แล้วเวลาปิดก็ไม่ไปนะครับ ต้องคอยๆจับออก

...แล้วก็มีแมลงวันทะเลทราย ตัวใหญ่ๆหน่อย พวกนี้เขาจะเกาะตัวเราหนึ่ง ไม่ไป

ไหน เขาไม่มีพิษ แต่ถ้าเกาะ แล้วผิวเราจะบวม ...ยุ่งเหยิงแปลกมาก เยอะมาก เห็นเป็นกองทัพเลยนะครับ

...เขาบอกว่าคนไหนไปอยู่ที่โน่นแล้วไม่เป็นมาลาเรีย เยิงแปลก แต่ผมโชคดีไม่ได้เป็น เพราะผมป้องกันทุกอย่าง อย่างดี

...ส่วนเรื่องอาหารนี้ผม ตกใจมาก ผมเจอถุงข้าวที่เขียนว่าเมด อิน ไทยแลนด์ แต่ข้าวไม่ได้ของไทย เป็นข้าวที่ได้จากประเทศเคนยา

...คิดว่าเขาคงได้ข้าวจากเมืองไทย แล้วก็เก็บถุงไว้ใช้ต่อ ...เพราะของที่โน่นมีค่า ทุกอย่างนะครับ ถุงพลาสติก มีค่า หนังสือก็มีค่า

...ข้าวเคนยาไม่เหมือนข้าวไทยนะครับ ร่วนกว่าเยอะ ข้าวไทยจะหอมจะเหนียวกว่า

...อาหารของเขาส่วนใหญ่ จะลักษณะคล้ายแผ่นโรตี่ แต่จะหนากว่า ไม่กรอบ เขาทำจากเมล็ดแป้งที่เอาไปคั่ว บด แล้วก็เคี้ยวจนเป็นแป้ง แล้วก็เอาไปจับบนกระทะ

...ทานกับซอสมะเขือเทศ ใส่ถั่ว ทานแบบนี้เกือบทุกวัน บางวันไม่ทานแป้งก็ทานข้าว

...บางวันก็มีเนื้อนะครับ แต่เนื้อเหนียวมาก เหมือนเขาไม่รู้จักรับประทานเนื้อให้นุ่ม อาหารเขารสชาติเดียวตลอดเวลา

แน่นอนว่าคนที่อยู่อย่าง มีอาหารหลากหลายและเลิศรส ในเมืองสวรรค์อย่างเมืองไทย จะไม่เรียกร้องหาเนื้อไก่

ให้มันรู้ไป คุณกัณวีร์ก็เช่นกัน แต่ ตอนนั้นเขายังไม่รู้ว่าเขาต้อง แลกกับอะไร

"มีอยู่วันหนึ่งผมอยากทานเนื้อไก่มาก ผมถามเขาว่ามีไก่ ไหม เขาบอกว่ามี แต่ต้องเอาตั้งค์มา ผมก็ให้เข้าไป

...แล้วเขาก็กลับมาพร้อมไก่เป็นๆ ๒ ตัว แล้วก็บอกว่า วัฒนธรรมที่นี่ถ้าใครจ่ายตั้งค์ซื้อไก่ จะต้องเป็นคนฆ่าไก่กินเอง

...ผมก็บอกว่าล้อเล่นแล้ว ทุกคนก็มองหน้าผม บอกจริงๆ แล้วทุกคนก็มามุงดูผมฆ่าไก่

...ผมก็แหม--ไม่อยากทำเลย แต่เข้าเมืองตาหลิว ต้องหลิวตาตาม

...จับปาก เขี่ยบเท้า เขี่ยบปีก แล้วก็เชือดคอไปเรื่อยๆ

...แล้วตอนที่พวกเขาฆ่าที่สุดก็คือตอนผมเชือดคอจน ร่องแรง แล้วผมก็ปล่อย ไก่ ก็วิ่งหนี คอก็หักๆแบบนั้นเลย

...พวกเขาก็ฆ่ากันใหญ่ แล้วบอกว่าเนี่ยคนชาวทำอะไรไม่เป็น

...โห--ผมรู้สึกผิด แล้ว ก็สงสารไก่มากเลย

...แต่เขาก็อธิบายว่า วัฒนธรรมเขาเชื่อว่า ฆ่าไก่แล้วทานไม่เป็นไร แต่ฆ่าไก่แล้วทิ้งไม่ได้"

นอกจากประสบการณ์แปลกแหวกตลาดขนาดที่ว่าคง เกิดได้ครั้งเดียวในชีวิตที่เขาที่ ซูดานแล้ว เขาก็ได้พบกับมิตรภาพแบบไร้พรมแดน ไร้เชื้อ

ชาติที่นั่นเช่นกัน

"เราทำงานด้านมนุษยชน คงไม่ได้หวังอะไรมากมายนัก แต่ผมก็ได้รับความสุขใจเวลา ได้เห็นเด็กๆเขามีความสุข

...ผมทำงานกับเด็กนักเรียนก่อนข้างเยอะ สนับสนุน ด้านการศึกษาในพื้นที่ถูกเงิน ...เวลาเด็กๆได้รับอุปกรณ์การศึกษา เขาก็จะยิ้มกัน ร้องไห้กัน คือเขาดีใจที่เขาได้เรียนหนังสือแล้ว

...ตอนแรกเขาไม่รู้จัก UNHCR มีอยู่วันหนึ่งเขาก็มาเรียกผมไปงานงานหนึ่ง เป็นงานที่รวมตัวของเด็กนักเรียน ทั้งหมด

...มีการเล่นละคร ร้องรำทำเพลง

...ตอนแรกผมก็คิดว่า เป็นงานของเด็กๆ มาทราบนตอน หลังว่าเขาจัดงานเพื่อขอบคุณ UNHCR ที่ให้การสนับสนุนทุกอย่าง

...แล้วเขาก็ให้ผมขึ้นไป กล่าวสปีชเล็กน้อย

...ผมก็รู้สึกภูมิใจมาก ที่อย่างน้อยครั้งหนึ่งเราก็ได้ทำอะไรเพื่อสังคม

...ถึงแม้ว่าพื้นที่ที่ห่างไกล ในค่ายในพื้นที่ยึดดา ซึ่งคนไม่รู้จักรู้จัก แต่ผมก็ได้ไปทำประโยชน์ให้กับบุคคลที่ถูกลิดรอน ด้วยสิทธิมนุษยชนพื้นฐานของเขา

...ให้เขาได้รู้สึกภูมิใจที่ยังคงได้รับสิทธิขั้นพื้นฐาน ให้เขาได้ดำรงชีวิตต่อไป

...นี่ก็เป็นหนึ่งในหลายๆ เรื่องที่รู้สึกดีใจ"

ในวันที่เขากินอิ่มนอน

อุ่นบนพื้นแผ่นดินบ้านเกิดอันอุดมสมบูรณ์และสงบสุข เมื่อเราถามเขาว่า ถ้ามีภารกิจให้เขาไปปฏิบัติยังพื้นที่ที่ไม่รู้ว่าอยู่ตรงไหนของแผนที่โลกอีกครั้ง เขาจะไปอีกหรือไม่

เสียงชายชาติทหารตอบดังฟังชัดว่า

"ไปแน่นอนครับ ประสภาราชการหายาก

...การไปสถานที่ที่แตกต่างจากเดิม ก็ทำให้เราได้เรียนรู้อยู่ตลอดเวลา

...ผมยังเป็นนักเรียนอยู่ครับ ต้องเรียนต่อไปเรื่อยๆ

...ถึงแม้ผมจะอายุเยอะแล้ว แต่คงต้องบอกว่าโตขึ้นอีกหน่อยหนึ่ง

...ตอนที่ทำงานกับผู้ลี้ภัยที่เมืองไทย เราก็คิดว่าเราทำอะไรได้หลายอย่าง เกือบจะทุกอย่างด้วยซ้ำไป ตอนนั้นมีความมั่นใจในตัวเองสูง

...แต่พอโดนจับไปอยู่ที่อิเมอร์เจนซีที่ซาห์ซูดาน ไปอยู่ในที่ใหม่ เราไม่มีความรู้อะไรเลย เราต้องเรียนรู้ใหม่หมด

...พอกลับมา ก็คิดว่าจริงๆแล้วเราอาจจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับประเทศไทยเลยก็ได้

...เพราะฉะนั้น ผมก็จะพยายามหาความรู้ใหม่ไปเรื่อยๆ สร้างความเข้าใจใหม่ๆ สร้างทัศนคติใหม่ๆ ให้มากขึ้น

...แผนการทำงานเปลี่ยนใหม่ ประชาชนิยมเกิดขึ้น ผมออกเดินทางไปพูดคุยกับผู้พักพิงมากขึ้นกว่าแต่ก่อน"

บางคนค้นหาตัวเองจากที่ยืนที่เดิม แต่บางคนค้นพบเมื่อเขาได้ก้าวข้าม WW

